

Kronika Posázavské stezky

Když byl zahájený provoz na posázavské trati, zejména pak na dolním úseku Sázavy od Vraného n/Vlt. do Jílového 26.3.1900, málokdo tušil jaký zájem a jaké převratné změny takový zásah vyvolá v rozvoji života celé oblasti, blízkého okolí Prahy. Příznivé podmínky takového spojení však ještě neumožnily plné turistické využití, nepochybně nejzávažnějšího faktoru rozvoje, všech úseků Posázaví, někde i pro nesnadnou přístupnost přírodních krás málokde se nacházejících.

Posázaví oblíbené a vyhledávané pro svoji divokou romantiku se stalo předmětem přednášky magistrátního úředníka Jaroslava Brože o střední části řeky v únoru 1911 v rámci cyklu přednášek KČT. Tehdy velebnými slovy přednášku uváděl. "Jsou jinde malebnější vrchy a krásnější lesy, ale nikde ti snad nekynou tak vlídně jako zde a nikde nešumí voda tak sladce jako pod jezy řeky Sázavy. Před léty bylo třeba jisté srdatosti podél toku Sázavina - dnes po celé délce prorážejí ji koleje železnice" a nabádal k cestování po domácím kraji.

Již měsíc na to profesor Leo Richter svoji přednášku věnoval dolnímu Posázaví pod názvem Jílovsko. (Český Semering, rokle Vlčích jam, Zbořený Kostelec, Kamenice, Týnice, Poříčí). Nežůstal jen u slov. Program květnového výletu jim vedený se musel měnit protože se opomnělo zažádat u panství arcivévodý Ferdinanda d'Este o povolení návštěvy Vlčích jam.

Tak se pomalu rodila myšlenka vybudovat podél levého břehu Sázavy, od jejího ústí až k Havlíčkovu Brodu stezku, která by zpřístupnila tuto krásnou krajinu.

Uplynulo však hodně vody v Sázavě a bylo provedeno hodně opatření pro turistické zpřístupnění, o kterých se od roku 1913 uvažovalo, aby se Posázaví dočkalo plného ocenění na výstavě pořádané KČT v dubnu 1943 v místnostech Sdružení výtvarných umělců MYSLBK a Uměleckoprůmyslového muzea v Praze, kde bylo veřejnosti ukázáno na 120 vybraných malířských děl, na 300 fotografií představujících Sázavu a její přítoky doplněných ukázkami domácí výroby a místního průmyslu. Úspěch výstavy a velký zájem veřejnosti potvrdily hromadné zájezdy ze všech krajů, které mají k Posázaví vztah a nakonec fotografickou a průmyslovou část Klub propůjčil jako výstavu putovní (Humpolec, Havlíčkův Brod, Světlá nad Sázavou ale i Nový Bydžov). V KČT a jeho odborech podle Sázavy bylo tehdy vytvořeno Posázavské sdružení (1941-1946), které připravovalo almanach Posázaví ve fotografii (1945). To vše však bylo v době, kdy nejromantičtější část Sázavy byla součástí vojenského prostoru a koncentračního tábora v Hradištku.

Ale nepředbíhejme. Kde byl začátek rozvoje celé pikovické oblasti? Byla to žádost pikovického mlynáře Václava Trauby, aby zastávka v Pikovicích byla ponechána na dosavadním místě (1901) nebo kdy se na podnět P.PhDr. Isidora Zahradníka postavila dřevěná krytá čekárna na zastávce (1909)? Určitě to však bylo turistické zpřístupňování cesty podél Sázavy od Davle až po Havlíčkův Brod a zejména potom romantickým úsekem později v trempske terminologii nazývaným Zlatý kaňon. Průlomem v řešení byl návrh A. Šefny člena KČT v Praze, a to "ujasniti zda by se nedala razit cesta po levém břehu Sázavy od Pikovic ku přivozu na Žampachu". Návrh přednesl na 20. schůzi ústředního výboru KČT 3.2.1912. Řešením by se zpřístupnil dosud neprůchodný úsek, který bylo možno obdivovat pouze z oken

